

Hồi 10

Sư đồ

Trưởng tôn Tư Viễn vừa mới bỏ đi, Vân Túc liền quay người, lần theo hành lang đi về phía Thanh Long Cung. Suốt dọc đường, nhân thần của đệ tử trong giáo kinh nghi bất định, lại không có ai dám công khai hỏi Vân Túc xem thật ra đã xảy ra chuyện gì --- Di Tương giáo chủ mới vừa xung đột với đại tế ti trước đây không lâu, vì muốn không để chuyện này truyền ra ngoài, Vân Túc đã sớm dẫn tất cả mọi người ly khai khỏi Bái Nguyệt Cung. Bái Nguyệt Giáo đẳng cấp nghiêm ngặt, lúc bậc cao tranh đấu quyền lực, các đệ tử trong giáo đã có thói quen không hỏi gì.

Hồi nãy về đến cửa cung, ngửi thấy mùi máu, Phong Nhai tế ti mang Sa Mạn Hoa vào trong sảnh chờ đợi.

Quả nhiên cũng là người thông minh, thiếu niên cười cười, lại không một chút sợ sệt khúm núm, bước thẳng vào sảnh.

“Sư phụ”. Gã cầm bình trà trên bàn lên, kéo một chén trà: “Ông đã đến rồi? Mời ngồi, mời uống trà”.

Phong Nhai tế ti ngồi trong sảnh đường, nhìn đệ tử thông dong quay trở về, nhân thần bất giác có biến --- Vân Túc đã biến đổi... biến thành khí định thần nhàn, ung dung tự tin, thậm chí khiến cho người ta liếc sơ là nhận không ra. Chỉ qua một đêm ngắn ngủi, trên người gã đệ tử khiêm cung thông minh đó đã có cải biến vi diệu đáng sợ như vậy đó!

“Độc trên mình Sa Mạn Hoa là do người hạ?”. Cuối cùng người không nhin nổi nữa chính là lão, mở miệng hỏi trước.

Vân Túc mỉm cười, rót hai chén trà, đặt trên bàn, sau đó ngồi xuống đối diện sư phụ --- Miệng gã tuy vẫn gọi Phong Nhai là sư phụ, nhưng cử chỉ lại đã không còn tuân theo lễ lối đệ tử nữa.

Phong Nhai nhìn gã, ngón tay từ từ khép khít lại, lại duỗi buông ra, chỉ Sa Mạn Hoa đang hôn mê nằm nghiêng người trên giường, quay đầu trầm giọng: “Mấy ngày nay tiếp xúc nó chỉ có một mình ngươi. Không thể có người khác hạ độc”.

“Không sai, là tôi đã hạ Liên Tâm Cổ. Sư phụ, ông có biết không? --- Tôi đã sớm phá luật cấm tế ti không được tu tập cổ thuật”. Vân Túc cười, thản nhiên thừa nhận, thổi thổi chén trà: “Bất quá hạ được cũng thật là dễ dàng, nàng không phòng hờ chút nào”.

Sắc mặt của Phong Nhai nghiêm khắc: “Người tại sao lại muốn giết nó?”.

“Giết nàng? Tôi mới là không muốn giết nàng... Giết nàng có ích lợi gì chứ?”. Vân Túc đặt chén trà xuống, chợt mỉm cười: “Tôi hạ cổ độc đối với nàng, chỉ là vì để cho sư phụ ông giờ phút này không thể giết tôi”. Ngừng một chút, thiếu niên rùn vai, nhìn đại tể ti vai đang rỉ máu không ngừng: “Bởi vì long huyết chi độc trên kim tiễn là do tôi thoa lên. Tôi nghĩ ông chắc cũng đã đoán được? --- Không sai, là tôi đã mượn tay nàng để giết ông! Ông xem xem, người như nàng, tuy có những nguyên nhân để phản bội lại ông, nhưng làm sao có thể có hành động dùng độc hạ sát được?”.

Đôi đồng tử xanh thẳm của Phong Nhai đột nhiên co thắt lại, ngưng thị nhìn gã đệ tử đối diện, lại không nói gì.

Tay tể ti ấn trên vai tả, máu không cách nào ngừng chảy được, nhuộm đỏ cả y phục lẫn bàn tay. Nhưng Phong Nhai phảng phất không cảm thấy đau đớn, chỉ tĩnh lặng nhìn Vân Túc một hồi, chợt hỏi: “Tại sao? Tại sao lại phản lại ta? Ta một tay dẫn người ra khỏi cảnh lưu lạc xin ăn, dạy dỗ cho người tất cả --- Người đợi cái vị trí tể ti này không được sao?”.

Vân Túc mỉm cười, lắc lắc đầu, trong mắt bỗng thoáng qua một tia phản hận: “Không vì chuyện đó”.

Dừng lại một hồi, thiếu niên ngược đầu lên, nhìn sư phụ của mình, gần từng tiếng hồi đáp: “Chỉ là vì nhà tôi ba đời đã chịu vũ nhục lưu lạc! Chỉ vì một khi còn sống nếu không giết ông, vô phương giải trừ ách vận!”.

Phong Nhai kinh ngạc, giây phút đó trong mắt Vân Túc bắn ra những tia sáng bén nhọn nóng bức, phảng phất xuyên thấu cả thời gian lẫn không gian.

“Người là... người là...”. Lão chợt thấp thoáng đã nhớ đến chuyện gì đó đã lâu lắm rồi, thoát miệng kêu lên.

“Tôi là hậu nhân của Quỳnh Châu Quỷ Sư, người bị ông giết”. Vân Túc thốt, chén trà từ từ đặt lại lên bàn, động tác của gã cực kỳ chậm chạp, nhưng chén trà đó không ngờ từng phân từng phân bị gã không một tiếng động nhấn ngập vào mặt bàn gỗ tử đàn!

Thiếu niên nhìn sư phụ, ánh sáng trong mắt cực kỳ đáng sợ: “Ông chắc biết ở Quỳnh Châu, phàm là thuật sĩ thất bại trong đấu pháp sẽ có hậu quả ra sao! Hậu nhân của kẻ đó cũng vô phương học tập thuật pháp nữa, cũng vô phương làm bất cứ chức nghiệp nào, chỉ có thể xin ăn kiếm sống --- Nhờ ơn ông, từ đời tăng tổ, mấy đời nhà tôi thay phiên nhau làm khất cái, đã trăm năm rồi!”.

Phong Nhai đại tể ti nhân thần biến đổi liên hồi, tựa như bi lương, lại tựa như hốt hoảng: ở Miêu Cương có những địa phương mà ai ai cũng đều sùng bái người tinh thông thuật pháp đến cực độ. Thuật sĩ được coi là bậc trí giả có thể trực tiếp đối thoại với thần

linh, được mọi người tôn kính; nhưng những thuật sĩ đó một khi thất bại, liền lập tức mất đi toàn bộ tôn nghiêm, rơi vào hạng người hạ đẳng nhất, mãi cho đến khi báo được thù xưa, cấm chú mới có thể giải khai!

Một hồi lâu sau, Phong Nhai tế ti mới từ từ thốt: “Không trách gì tư chất thuật pháp của người thật kinh hồn --- Nguyên lai là xuất thân thế gia. Xem ra năm xưa người dụng phải ta, bái làm môn hạ, chắc là kế sách từ trước rồi? Chỉ chờ tới một ngày này để đánh bại ta?”.

“Phải. Thời gian của ông đằng đẳng vô hạn, mà tôi lại chỉ có một thời gian hữu hạn để phục thù --- Cho nên bao nhiêu năm nay, tôi bất chấp thủ đoạn phải giết được ông!”. Vân Túc khoé miệng nở một nụ cười lạnh, lăm bầm tựa như cảm thán: “Thuật pháp võ công tôi luyện một đời có thể vẫn không phải là đối thủ của ông. Cho nên tôi chỉ còn nước tu tập pháp môn mà ông chưa từng tu tập qua: nghiên cứu tâm địa và dục vọng của con người --- Những thứ đó, e rằng người sống mấy trăm năm như ông cũng vô phương so bì được với tôi”.

Dừng lại một chút, thiếu niên có vẻ cảm khái lắc lắc đầu: “Ông có biết không, kỳ thực Di Tương cũng là do tôi sách động tạo phản! Ấy bất quá không phục sự độc đoán của ông, ả có dã tâm bé nhỏ, tôi thuận theo đó mà cổ vũ --- Chỉ tiếc ả ngu khờ đó ương ngạnh đấu pháp với ông, đến cuối cùng vẫn chết dưới tay ông”.

“Thì ra là vậy...”. Nhãn thần của Phong Nhai tế ti khi ngưng tụ, khi tản khai, không ngờ không có tới một tia sát khí, chỉ một mỗi nhìn nhìn, chợt cười lên: “Mười năm nay, người luôn luôn là hảo đệ tử của ta... Các người ai ai cũng vì đủ thứ dục vọng mà tiếp cận ta, tiến tới bội phản lại ta, có phải không?”.

Vân Túc cười lên một tiếng, âm trầm thốt: “Ông nghĩ có ai có thể thật sự thích sống cùng một quái vật sao?”.

Lời nói đó như một mũi kim tiễn ghim thẳng vào tim, Phong Nhai đại tế ti đứng phắt dậy, nhìn tên đệ tử một tay mình tài bồi nên, sát khí bức nhân ứa sang.

“Sư phụ, tôi khuyên ông không nên động thủ là hơn. Tôi biết long huyết chi độc tuy không giết nổi ông, nhưng ít nhất cũng đủ làm cho ông trọng thương không còn sức lực. Năng lực còn lại của ông sợ rằng đánh với tôi một trận cũng vị tất đã thắng nổi. Hơn nữa...”. Vân Túc nhìn lão, quay ngón tay chỉ vào tim mình, mỉm cười: “Liên Tâm Cổ, sư phụ ông không thể không biết Liên Tâm Cổ là gì chứ? Khi trái tim này ngừng đập, tâm mạch của Sa Mạn Hoa cũng sẽ đoạn...”.

“Ta...”. Phong Nhai nhú mày quá nhỏ, quay đầu lại nhìn nữ tử đang hôn mê: “Ta tại sao lại phải lo tới sự sống chết của nó?”.

“Ông không thể không lo”. Vân Túc cười lên, thản nhiên thốt: “Không phải vậy thì tại sao ông không ra tay giết nàng hồi nãy? Không ai biết ông là người như thế nào bằng tôi --- Ông rất dễ dàng bị bội phản, lại càng dễ dàng tha thứ”.

Trầm mặc một hồi lâu, lâu đến mức phảng phất đã trôi qua một lần luân hồi.

Trong Thanh Long Cung trống rỗng này, chỉ còn tiếng những giọt máu không ngừng rơi rải vang vọng --- từ trên vai Phong Nhai tể ti và từ sau ót Sa Mạn Hoa chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất. Ngàn vạn thứ biểu tình thoáng lướt qua mắt, cuối cùng hóa thành một vẻ mặt mỗi khi không tả.

Vân Túc trong mắt có nét tựa như cười mà không phải cười: “Sư phụ, tôi nghĩ ông nên quan tâm cho thương thế của mình một chút --- trúng phải long huyết chi độc, cho dù ông nhờ vào lực lượng kinh hồn của mình mà không phải đi đến chỗ chết, nhưng cũng vô phương lành được. Nếu không giải độc, máu sẽ không ngừng chảy ra, thân người cũng sẽ từ từ suy nhược!”.

Phong Nhai vọng nhìn đệ tử của mình, bạch y thiếu niên kia trong mắt lấp lánh hàn quang ẩn bí --- Thứ quỷ hỏa u ám đó, trước đây lão không ngờ chưa từng chú ý tới.

“Ta không sợ tử vong --- Các đại tể ti đời trước cũng chưa từng sợ tử vong”. Lão cười cười, nhìn máu rỉ rơi theo ngón tay: “Cái bọn ta sợ, trái lại, là cái tương phản. Cái đó, cho dù người thông minh, hiện tại cũng vẫn không thể minh bạch được”.

Đáp án đó khiến cho sắc mặt của Vân Túc hơi biến đổi. Nhưng gã liền mở miệng, ngữ khí khiêm cung, lại toát ra hàn ý thấu xương: “Phải. Bất quá nên ông một khi suy kiệt, tôi tự nhiên cũng đi lập tân giáo chủ --- Như vậy, tất cả những gì liên quan đến ông đều sẽ bị thanh tẩy, bao gồm... Sa Mạn Hoa”. Ngừng một chút, nhìn Phong Nhai đột nhiên nhú mày lại, Vân Túc chung quy đã nở một nụ cười mỉa: “Tôi hiểu rõ sư phụ nhất: ông không sợ tử vong, nhưng lại không hy vọng nhìn thấy cái chết của người khác --- Lẽ nào không phải vậy sao?”.

“Người muốn gì?”. Phong Nhai chung quy phần nộ quá sức, giơ tay đập nát kỷ trà làm bằng gỗ tử đàn, giật viên “Nguyệt Phách” bảo thạch tượng trưng cho thân phận tể ti từ trên trán xuống, quăng xuống đất: “Muốn mạng ta? Muốn Bái Nguyệt Giáo? Cứ lấy hết đi! Đừng đứng trước mặt ta hí lộng tâm kế của người nữa!”.

“Ông mau nổi nóng quá”. Vân Túc lại mau mắn ngăn trở, nghiêm sắc mặt: “Một khi nổi nóng, Long Huyết Độc phát tác càng nhanh --- Làm vậy, ông căn bản vô phương chi trì đi tới Trường An”.

“Đi Trường An? Tại sao?”. Phong Nhai tể ti hơi ngạc nhiên, trong đầu thoáng qua cái tên mà Trưởng tôn Tư Viễn viết trên án, chợt im ắng một hồi, phảng phất nghĩ đến

chủ ý gì đó, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn đệ tử của mình: “Vân Túc, người muốn ta đi Trường An?”.

Vân Túc cúi mình lượm viên bảo thạch Nguyệt Phách lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, mỉm cười gật gật đầu: “Vì ông mà thôi! Long huyết chi độc, cần một viên Long Huyết Châu để giải. Cho nên trên thế gian ngoại trừ Trưởng tôn tiên sinh ra, không ai có thể cứu ông được --- Cho nên ông phải đi Trường An một chuyến...”. Dừng lại một hồi, Vân Túc hé một nụ cười nơi khoé miệng: “Còn làm sao để lấy được một viên Long Huyết Châu từ trong tay hắn, tin rằng sư phụ người nhất định biết”.

Phong Nhai tế ti nhường mảy, biểu tình lãnh đạm: “Những chuyện đó, người và Trưởng tôn Tư Viễn đã thương lượng hết rồi?”.

“Không dám. Bọn tôi sợ cầu bất đồng”. Vân Túc hơi cúi mình, bất động thanh sắc: “Chỉ bất quá cái chuyện muốn để sư phụ đi đế đô, ý tưởng lại rất nhất trí”.

“Đi Trường An? Cũng được... Ta cũng trông mong có thể tái kiến con người đó”. Phong Nhai tế ti khoé miệng hơi giật giật, hé một biểu tình không biết là cười hay là buồn: “Nhưng... Sa Mạn Hoa luôn luôn tín nhiệm người, thân cận với người, người vẫn muốn bán đứng nó sao?”.

Vân Túc cười lạnh: “Hạng người như nàng, đáng để bị lợi dụng”.

Phong Nhai tế ti thở dài, chợt thò tay ra --- Vân Túc thoái lùi một bước, nhưng bàn tay nhỏ máu đó lại không một chút sức lực ấn nhẹ trên vai gã.

“Đó là sai lầm của ta... Vân Túc, sau này người làm thế nào mới được đây?”. Đôi mắt xanh thẳm của tế ti như biển rộng nhìn không thấy đáy, ồ ạt tuôn tràn, chợt thở dài nhẹ nhẹ: “Người theo ta mười năm, cái gì cũng học được hết, lại duy nhất không học cái tối trọng yếu. Người tương lai sau khi làm tế ti, làm sao mới được đây”.

Bị sự cảm khái đột ngột kia làm giật mình, Vân Túc liền trấn định lại: “Tôi còn chưa học được gì? Phân Huyết đại pháp? Quỷ Giáng chi thuật? Hay là Tàn Nguyệt Bán Tượng tâm pháp? --- Không, tôi biết nhiều hơn trong tính toán của ông nhiều”.

“Những thứ đó có gì hữu dụng chứ?... Đến cuối cùng chỉ có thể thành gánh nặng cho người”. Phong Nhai tế ti khinh miệt cười lên, nhìn gã đệ tử đang hoang mang, trong mắt lại có ánh bi ai không chịu nổi: “Người đối với thiên địa quỷ thần không có tới một chút kính sợ; đối với chúng sinh cùng không có bất kỳ thương xót nào; người không thể thương người, cũng không thể được người thương---”.

“Tôi không cần những thứ đó”. Vân Túc ngạo mạn hồi đáp: “Nếu như tôi đủ mạnh”.

Nghe lời hồi đáp đó, Phong Nhai đại tế ti cười khổ: “Ghi nhớ: bọn ta không phải là thần, nhưng bọn ta cũng không phải là người, bọn ta chỉ là quái vật... Khởi vô nhất

thời hảo, bất cữu đương như hà? Ban đầu thì được, sau đó thì làm sao đây? Tất cả mọi vật dục bành trướng đến cực hạn cũng sẽ tiêu tán mất, giữa bao nhiêu năm tháng thường thuật, nếu đã trừ hết nội tâm thù hận, cái gì cũng không còn, người làm sao để tiếp tục đây!".

Vân Túc ngây người, sau đó lập tức cười lạnh.

Làm sao để tiếp tục? Lẽ nào những phàm nhân phản bội lại lão là cột trụ chống giữ tương lai năm tháng vô tận? Ngay cả Sa Mạn Hoa thiện lương cũng vì dục vọng của mình mà không chút do dự nhắm tên bắn ân nhân --- Mỗi một lần bội phản, mỗi một lần tha thứ, mãi cho đến khi tâm tàn ý lạnh! Lẽ nào sư phụ muốn mình học theo ông ta, vì những trói buộc phàm tục mà hãm nhập vào nguy cảnh?

Biết mình cả đời cũng vô phương vượt qua thuật pháp hay võ học của sư phụ siêu việt gần như là người trời, cho nên gã chỉ còn nước nắm lấy nhược điểm trong tâm lý của sư phụ: Di Tương, Sa Mạn Hoa, chính gã... Tất cả những gì sư phụ để ý, tin tưởng, quan tâm --- gã phải đào bới từ từ, hoàn toàn đánh ngã cái "thần", cột trụ của nội tâm! Sát na sụp đổ, gã mới có thể tìm cơ hội!

Nhưng giờ phút này, sư phụ lại muốn đem cả nhược điểm trí mệnh truyền luôn cho gã: "Vân Túc, tuy giáo ta tịnh không đề xướng, bọn ta tự mình vị tất có thể làm được --- nhưng người phải ghi nhớ: đối với những cái gọi là 'chân' hoặc 'thiện' nên tôn tâm kính nể". Trước khi đi, cúi người lẳng lặng ngưng thị nhìn gương mặt mê ngủ của Sa Mạn Hoa, Phong Nhai tế ngược đầu nhìn đệ tử, nói ra câu nói cuối cùng đó: "Chút lương tâm đó là nền móng của đạo trời... Nếu không, liền lọt vào Ma đạo".

"Người biết tương lai còn dài bao nhiêu? Nhìn không thấy tận cùng... người tiếp tục làm sao đây?".

Khi sư phụ đi, bên ngoài đã thoát ra ánh bình minh lợt lạt. Vân Túc đẩy song cửa, lẳng lẽ nhìn tà bạch y bước xuyên qua mảng Mạn Châu Sa Hoa đỏ lửa bên Thánh Hồ, lần theo mặt nước trong xanh mà đi. Gió trên đỉnh Linh Thấu Sơn mang theo hơi hướm thanh lãnh của lá cây, sát na mở song cửa, mây khói ẩm ướt ứa vào, làm mờ mịt bóng hình của sư phụ.

Gã biết sư phụ muốn đến Nguyệt Thần Miếu để lạy cầu và cáo biệt lần cuối, sau đó sẽ ly khai Nam Cương đi đến đế đô.

Bạch y thiếu niên im lặng nắm chặt Nguyệt Phách trong lòng bàn tay, đôi mày hơi nhướng lên --- Nói gì đến trị thương, nói gì đến long huyết chi độc, bất quá chỉ là mượn miệng. Sư phụ e rằng không thể không biết ý đồ thật sự của mình khi uy bức ông ta đi đế đô! Nhưng, như sở liệu của gã, sư phụ vẫn đi --- Lần đi này, e rằng không thể về lại nữa.

Bởi vì con người kia cũng sẽ đến đế đô... Dưới vòm trời này, ông ta nếu muốn chết, cũng chỉ xứng chết dưới tay của con người kia!

Vân Túc nghĩ đến những con bạch tượng mà bá tánh Miêu Cương coi là thần linh -- Những con vật khổng lồ trong trắng mạnh bạo đó một đời kiêu ngạo, có thể dự định cả giờ chết của mình, trước khi lúc tử vong, chuyện duy nhất mà chúng làm là rời bỏ tất cả mọi người, tìm một địa phương bí mật lẳng lặng đợi chờ tử vong tìm đến. Đó là một thứ tôn nghiêm của sinh mệnh duy trì đến giờ phút cuối cùng.

Mây khói và sương sớm tràn lên mặt gã, hơi lạnh, hơi ẩm.

Vân Túc quay đầu lại nhìn nữ tử đang hôn mê, giơ tay ấn lên ba vết thương thấu xương đằng sau ót, mảy càn nhú chặt --- Căn bệnh kim châm phong não lâu năm này cả sư phụ cũng không thể trị dứt, thêm vào lần dần co này, vết thương cũ trong não lại phục phát, chỉ sợ bên trong đã đọng máu bầm! Phương pháp duy nhất là đục sọ để làm thông máu ứ --- nhưng làm vậy lại quá mạo hiểm!

Nhưng, vì để đề phòng vạn nhất, nữ tử này vô luận ra sao vẫn phải sống còn. Vậy chỉ còn nước mạo hiểm đục sọ --- Ngón tay của bạch y thiếu niên chậm chậm nắm chặt lấy viên bảo thạch, trầm tĩnh nghĩ ngợi.

"Khởi vô nhất thời hảo, bất cữu đương như hà?... Người làm sao để tiếp tục đây".

Giọng nói bi thương lo rầu đó phảng phất như một thứ chú ngữ bất tường hồi vọng trong tâm gã.

o0o

Tờ mờ sáng, tiếng vó ngựa rầm rập từ trên sơn đạo truyền lại, một bầy chim giết bắn mình bay loạn xạ.

Một đoàn người trên xe ngựa thay nhau chửi bới giận dữ, vẫn không lưu lại được bạch y công tử chiếm đường mà đi kia --- Tuy dưới tình huống không động dậy được bị mang ra khỏi Nguyệt Cung suốt đêm dài, nhưng vừa khi được giải huyết, công tử Thư Dạ không lý gì tới sự ngăn cản của Trưởng tôn Tư Viễn, lập tức đoạt ngựa phóng về Nguyệt Cung! Cuối cùng đã gặp được Sa Mạn Hoa... Lẽ nào vừa tương kiến mà không thể kể vai nhau?

Ý niệm đó mãnh liệt như vậy, cho dù Trưởng tôn Tư Viễn thần sắc nghiêm trọng khô miệng cặn lời nói gì với y, cho dù những võ lâm cao thủ từ đế đô đến nói gì với y, y cũng không lắng nghe; thậm chí cũng không nghĩ tới làm sao để đối phó đại tể ti đáng

sợ như yêu quý kia --- Công tử Thư Dạ chỉ tung người bay lên, đoạt lấy ngựa, quay đầu phi đi.

“Công tử!”. Hắc Cửu Lang trong đám Trường An Thám Hoàn Lang không nhịn được giận, quát dữ: “Người về Nguyệt Cung chỉ có nước tìm chết!”.

“Đừng lo cho ta!”. Bạch y công tử cũng quát trả, phóng lên lưng ngựa.

“Nhưng người không lo gì tới sống chết của Hầu gia sao? Người có biết Hầu gia ở đế đô đã bị nữ nhân kia hại thành ra sao không?. Bạch Lục Lang cơ hồ muốn tung ám khí bắn vào người đang chạy đi kia, giận dữ thóa mạ: “Các người là sinh tử huynh đệ! Mọi người ở Trường An đợi công tử về tác chủ báo tử cho bọn ta! Nhưng vì một nữ nhân, người không lo...”.

Người trên lưng ngựa tựa hồ nghe thấy một hai câu đó, thân người hơi chấn động, nhưng nháy mắt ngựa đã phóng xa rồi.

“Đồ khốn! Thấy nữ nhân là quên luôn huynh đệ!”.

“Hầu gia thật là có mắt không trông, nhận thứ huynh đệ như vậy!”.

Trên xe ngựa vang vọng tiếng chửi mắng liên hồi, có mấy sát thủ trong Thám Hoàn Lang còn muốn rượt theo, nhưng Trưởng tôn Tư Viễn phẩy tay, ngăn cản mọi người náo động: “Không cần rượt theo, rượt cũng không đưa về được”.

Trên khuôn mặt của nam tử anh tuấn đó có một thứ mệt mỏi sâu xa, cầm vật gì đó trong tay, diêm đạm thốt: “Dừng xe. Bọn ta đợi y ở đây...”.

“Tiểu tử đó còn có thể quay về sao?”. Hắc Cửu Lang phẫn nộ bất bình.

“Đợi đến chiều”. Trưởng tôn Tư Viễn nhìn con đường mập mờ sương sớm, chậm chậm thốt, trong thần sắc luôn luôn thông dong không còn che giấu được nét thâm lương: “Nếu y không quay về, bọn ta tự mình về đế đô”.

Hắc Cửu Lang buồn bực: “Cũng được. Coi như không cần y đi cứu Hầu gia --- Hầu hết mọi người tề tâm hợp lực, quyết liều mạng với nữ nhân kia!”. Đám sát thủ xung quanh rần rần lên tiếng, trong mắt ai ai cũng lộ vẻ bất chấp sống chết kiên quyết báo ân.

Trong những giang hồ kỳ nhân dị sĩ bao lâu nay xông pha cùng Đỉnh Kiếm Hầu, đám người trung kiên nhất còn lại cũng là đám tử đảng cột trụ. Những người để lại xâm nhập đài cao, hấp dẫn lực lượng của đế đô truy sát cũng bất quá chỉ là một nhóm hy sinh.

Trưởng tôn Tư Viễn nhân thần hơi nhoáng lên, chỉ cúi đầu mân mê vật kia: đó là một tượng gỗ bạch dương nho nhỏ, những nơi khớp ngàm đều nối liền nhau, có thể tùy ý

hoạt động. Hấn chăm chú máy mó song thủ của pho tượng người đó, bề thành một tư thế, không để ý đến nhân quang kinh ngạc của mọi người bên cạnh.

--- Ai cũng không biết mưu sĩ hô phong hoán vũ ở đế đô tại sao lại mang theo một vật như vậy bên mình.

Chưa tới nửa ngày, thái dương vừa tới đỉnh đầu, tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên từ đằng xa, mọi người không khỏi chấn động tinh thần, vọng nhìn ra đường, cả Trưởng tôn Tư Viễn cũng không ngoại lệ --- Nơi đó, một bóng bạch y từ trong rừng trúc dày đặc phóng xuyên qua, như ánh chớp hạ xuống.

Công tử Thư Dạ! Con người quả quyết bỏ đi kia, chưa đầy một khắc không ngờ lại quay trở về đây!

"Người hồi nãy nói Mặc Hương đã xảy ra chuyện gì?". Vừa phóng tới, liền nắm lấy vạt áo của Trưởng tôn Tư Viễn, vội vàng hỏi: "Nói lại một lần xem! Người hồi nãy nói... hấn... hấn bị Di Hình trưởng công chúa giam cầm? Hấn sao lại bị nữ nhân đó giam cầm?".

Hiển nhiên hồi nãy trong lòng bồn chồn không nghe kỹ, chạy được nửa đường mới định thần tĩnh táo lại, công tử Thư Dạ quát ngựa phóng trở về, quát tháo chất vấn hấn, sắc mặt dữ dần khủng bố.

"Di Hình trưởng công chúa cấu kết với Minh Giáo, ngầm ngầm kết bè lập phái phát động chính biến, Hầu gia bị ám toán". Trưởng tôn Tư Viễn thần sắc bất động tới giờ đã hơi có biến, thêm vào một câu: "Nay đã bị cắt hết gân chân gân tay, nhiếp trụ tâm thần, giam cầm trong Tử Thần Cung, trở thành một hình nộm ở kinh thành --- Trường An Thám Hoàn Lang bao lần vào cứu đều không thành công".

"Sao lại như vậy được!". Công tử Thư Dạ thét lên, kéo cổ áo Trưởng tôn Tư Viễn: "Mặc Hương tên tiểu tử đó vốn là một người rất tinh minh! Ta rời bỏ Đôn Hoàng chưa tới một năm... Hấn làm sao lại có thể tới nước này? Có phải nội bộ có gian tế bán đứng hấn? --- Người là quân sư sao lại không gánh vác?".

Bị kéo đến mức cơ hồ thở không ra hơi, Trưởng tôn Tư Viễn cau mày, lại không hồi đáp tới một tiếng, chỉ hỏi: "Người có theo ta đi đế đô không? Hay là vẫn muốn đi Nguyệt Cung tìm chết?".

Công tử Thư Dạ ngăn người, thở dài buông tay, quay đầu nhìn Linh Thấu Sơn đang bao phủ trong mây khói, không nói tiếng nào một hồi thật lâu.

Giống làm sao... Không ngờ lại giống làm sao! So bây giờ với trên đỉnh tuyết Kỳ Liên Sơn, vì muốn cứu Mặc Hương và Đôn Hoàng, một thời gian đằng đẵng trôi qua, không ngờ vẫn hết như vậy! --- Xa cách trong thước tấc, lại thủy chung cheo leo ngăn trở, bàn tay khổng lồ của mệnh vận hí lộng hai người, không chịu cho dù chỉ một đường tơ

cơ hội. Lẽ nào thật phải đợi đến kiếp sau mới có thể tái kiến? Nhưng làm huynh đệ, lại chỉ có kiếp này, không có đời sau.

Y chợt cười khổ, cười rất lâu, chung quy ngẩng đầu nhìn đám người giang hồ đang chăm chăm nhìn y, nói hai tiếng: “Ta đi”.

Ngưng một chút, tựa như đã hạ quyết tâm, công tử Thư Dạ xoay đầu chỉ thẳng về phương bắc, quát lớn: “Bọn ta cùng về, lời nữ nhân kia ra chém!”.

“Phải!”. Tất cả các võ sĩ và sát thủ đều giơ đao hò reo vang vọng, thanh âm chấn động tới mây xanh, từng bầy từng bầy chim chóc bay tung loạn xạ.

Công tử Thư Dạ quay đầu lại, nhìn thấy mục quang của Trưởng tôn Tư Viễn. Tất cả mọi người đều đang hoan hô, duy có nam nhân anh tuấn đó lại vẫn trầm mặc, nhìn nhìn mình, chợt gật gật đầu, nhét pho tượng gỗ kỳ quái kia vào trong mình, vòng tay nhìn y, nhẹ giọng: “Lên xe, ta có chuyện muốn nói với người. Trước khi Hầu gia lâm nạn, đã dự liệu toàn bộ cục thế tương lai, đã có an bài --- Hầu gia có lưu lại một phong mật hàm, muốn ta tận tay giao cho người”.

Thật là một người khiến cho người ta nhìn không thấu... Công tử Thư Dạ và Đỉnh Kiếm Hầu tương giao mấy chục năm trời, đối với vị mưu thần bên cạnh gã cũng không phải là không quen thuộc. Nhưng bằng vào nhân quang của hắn lại luôn luôn không thể đoán nhận được trong lòng của nam tử đó thật ra đang nghĩ gì?

Y quay lại nhìn về phương hướng Linh Thấu Sơn thêm một lần cuối, nhún đầu ngón chân, phóng lên xe ngựa, buông rèm.

Đời người là một cuộc chạy đua gánh nặng, cần phải không ngừng chọn lựa tại mỗi ngã ba đường, mà mỗi một chọn lựa đều đưa đến một con đường mệnh vận khác biệt. Bao nhiêu năm rồi, từ Côn Luân tuyết vực cho đến Đôn Hoàng thành, từ Miêu Cương Nguyệt Cung cho đến đế đô Trường An... mỗi một lần gặp ngã ba đường của mệnh vận, y đều chọn lựa buông thả. Tới nay giữa bọn họ có phải đã càng lúc càng xa?

--- Sa Mạn Hoa, Sa Mạn Hoa... Lần này nếu có thể bình an hóa giải nguy cục đế đô, ta tất sẽ quay trở lại tìm nàng.

--- Lúc đó lại tương phùng cùng nàng, như trời đất buổi sơ khai.

- o O o -